

лиза на брѣга, хвърля се върху ми и почва да ми хапе ржцѣтъ; въ тази минута малкиятъ се изправи и си плю на краката! Като ми разкървави ржката — и голѣмиятъ хукна и се изгуби отъ очитѣ ми. Ехъ, само да ми се паднатъ на ржка, ще ме помнятъ тѣ мене дълго!

— И тѣй, Зафирови пакъ се скриха? — попита директорътъ, като влизаше въ стаята.

— Избѣгаха, г-нъ директоре. Казвамъ ви, голѣмиятъ е сжщински...

— Той ще се поправи! Твърдѣ сериозно го прѣкъсна Задгорски. Това момче може да стане главатаръ на шайка, ако ние го тикнемъ на лъжливъ пжтъ, или пжкъ чудесенъ човѣкъ, ако го държимъ съ добро.

Звънецътъ би и учителитѣ се отправиха за въ класовѣтъ си, а старецътъ взе да показва на директора изхапанитѣ си прѣввързани ржцѣ.

Слѣдъ обѣдъ въ училището стана нова тревога.

Дългокракиятъ Моше, който всѣкога се явяваше при Задгорски да се оплаква отъ другаритѣ си, или да ги клевети — дойде при него и му показа посинѣлото си око. Той се оплака, че голѣмиятъ Зафировъ го ударилъ тѣй силно, че окото му посинѣло.

— Съ какво те удари? — попита г-нъ Задгорски.

— Съ прѣчка; той вече ходи винаги съ прѣчка; а джебоветѣ имъ сж натѣпкани съ камъни!

— Дѣ се случи това?

— Задъ фабриката на братя Анастасови.

— Какво правѣше той тамъ?